

AYTÜL AKAL

Babam Duymasın

Resimler: Mustafa Deliođlu

BABAM DUYMASIN

Aytül Akal

© 2002, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Aytül Akal

Resimler: Mustafa Deliođlu

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 2002

(İlk on iki baskı Uçanbalk Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

(İlk on beş baskı toplam 32.000 adet)

On Altıncı Baskı: Ağustos 2016 (3000 adet)

ISBN: 978-9944-69-960-0

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

BABAM DUYMASIN

Aytül Akal

 tudem

Aytül Akal

Büyüyünce yazar ya da şair olmak, Akal'ın çocukluk düşüydü. 1974'te başlayan yazın sertüvenini, 150'yi aşkın şiir, öykü, masal, tiyatro oyunu ve roman türlerinde eserle sürdürdü. Çocukların kişilik gelişimini ve kendilerini tanımasını konusunda çalışmalar yaptı.

Pek çok masalı ve öyküsü, Almancaya, İngilizceye, İspanyolcaya, Farsçaya, Bulgarcaya, Macarcaya ve Arapçaya çevrilerek Almanya, Bulgaristan, İran, Mısır, Bolivya, Macaristan, Avusturalya ve Azerbaycan'da yayımlandı.

Ayrıntılı bilgi için: www.aytulakal.com

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Süper Gazeteciler 1 (roman)

Süper Gazeteciler 2 – Parktaki Esrar (roman)

Süper Gazeteciler 3 – Likörlü Çikolata (roman)

Süper Gazeteciler 4 – Belalı Davetiye (roman)

Kayıp Kitaplıktaki İskelet 1 (roman, Mavisel Yener ile)

Kayıp Kitaplıktaki İskelet 2 – Yaşayan Ölüler (roman, Mavisel Yener ile)

Kırmızı Arabanın Hayaleti (roman)

Süper Çocuklar-1 Renk Delisi (roman)

Babamın Sihirli Küresi (öykü)

Kızım Neredesin? (öykü)

Oğlum Ben Çocukken (öykü)

Babam Duymasını (öykü)

Annem Neden Çıldırdı? (öykü)

iÇİNDEKİLER

BABAM DUYMASIN	7
BEN NE OLACAĞIM?	19
ÇİKOLATA KÜÇÜLDÜ	29
MELEKLER NEREDE?	35
ÇİKOLATA UZMANI	41
GÜZEL KİTAPLARIM	47
ÜZÜLME, BEN SENİ SEVİYORUM	51
TEŞEKKÜR EDERİM ÖĞRETMENİM	57

BABAM DUYMASIN

Neden okula gitmem gerekiyormuş hiç anlamıyorum... Üstelik okul sabah başlıyor diyorlar ama beni gece uyandırıyorlar. Kalkıp giyinmemi, sonra da kahvaltı etmemi istiyorlar. Gece gece kahvaltı edilir mi hiç?

Ama büyüklerin düşüncelerini de, neyi neden istediklerini de anlamak zor. Her şeyin en beğenilmeyecek, en kötü, en işe yaramazını seçerler, üstelik herkesin onların seçimlerine uymasını beklerler.

Okula gitmek için *sabah* adını verdikleri karanlıkta uyanmak da onların bu saçma isteklerinden biri işte.

Güneşin aklına sabah olduğu, ancak ben abla-la okul yolundayken gelir.

Hızla gökyüzünde yükselir, karanlıkta gizlenmiş, gölgede kalmış her yeri çarçabuk aydınlatarak unutkanlığını gizlemeye çalışır.

Okula yürüyerek gidiyoruz. Çok uzak sayılmaz ama çok yakın da değil. Bazen yolda yürürken, okula nasıl vardığımı hiç anlamıyorum.

Ayaklarım kendiliğinden yürüyor olmalı, çünkü ben mışıl mışıl uyuyorum.

Ben sınıfta otururken kendimi, baharda bir türlü çiçeklenemeyen kuru ağaçlara benzetirim.

Ya da bal yapmak için çiçek bulamayan arılara... Hayvanat bahçesinde daracık kafesleri içinde sabırsızlıkla dönüp duran kaplanlar da, bana okuldaki sıramda otururken hissettiklerimi hatırlatır.

Sınıf penceresinden görünen ağacın yaprakları ılık bir esintiyle tatlı tatlı sallanırken, kuşlar, dalların en uç, en zayıf yerlerine konup bir aşağı bir yukarı yaylanarak eğlenirken, gökyüzündeki bulutlar pikniğe gitmek üzere yola koyulurken, bana kıpırdamak bile yasak.

Silgiyi havaya atıp tutmak, kalemlerin ucunu kırıp kırıp yeniden açmak yasak...

Defter sayfalarını küçük küçük koparıp avucuma doldurduktan sonra üfleyerek nasıl uçtuklarını izlemek yasak... Konuşmak, gülmek, uyumak, hepsi yasak! Hayal kurarken bile gözlerim açık olmalı. Sıkıntıyla oturup, öğretmenin mırıl mırıl anlattıklarını dinliyorum. İçimde bir şeyler uyuyor, ama ben, gözlerimi kocaman kocaman açıp öğretmene bakıyormuş gibi yapıyorum.

Okul açıldıktan birkaç hafta sonra öğretmenimiz, okumayı sökenlere kırmızı kurdele takacağını söyledi. Heceleyenlerin sayısı hızla arttı. Sonunda, önümde oturan Murat, kurdelesini aldı. Ardından Mehmet, Nazlı ve Gülay... Anneannem böyle arka arkaya gelişen olaylar karşısında, “Çorap söküğü gibi gitti,” der. Bizim sınıfta da böyle oldu. Kimin çorabı söküldü bilemem ama, nerdeyse bütün arkadaşlarım art arda kırmızı kurdelelerini aldılar. Bir ben almadım.

Aman, almazsam almayayım, ne olacak ki! Kırmızı kurdeleymiş, mavi kurdeleymiş; kim istiyorsa o alsın.

Benim tek istediğim, ağaçlara tırmanmak, bahçede oynamak, duvara tırmanıp, “Hoop!” diye yere atlamak...

Ders arasında oyun oynamamız için ara veriyor gibi yapıp ardından ders zilini hemencecik çalıyorlar. O kadarcık süre içinde ancak oyun kuruluyor, oynamaya fırsat kalmıyor.

Ben derslerde pencereden dışarıya bakarım. Ağaçlar hep beni çağırır. “Gel!” diye fısıldarlar. “Bak, dallarımızı uzattık. Tırman!” Kuşlar, gözdağı vermek için uçup gidecekmiş gibi yapar, sonra tekrar aynı dala konup gelip gelmediğime bakarlar. Gidemem...

Okul açılalı epey oldu. Bütün birinci sınıf öğrencileri, kırmızı kurdelelerini aldılar. Kırlarda birbiri ardına açan gelincikler gibi okul bahçesinde salınıp duruyorlar. Bir benim kurdelem yok.

Peh, olmasın! Kırmızı kurdele almayı kim ister? Ben bahçeye çıktığımda herkes beni büyük sınıf öğrencisi sanıyor, n’aber? Uzun boylu olduğumdan değil... benim kırmızı kurdelem yok da ondan. Okumayı henüz sökmedim. Çünkü ben... Ben tembel bir öğrenciyim. Öğretmenim öyle diyor. Bir keresinde, annemi çağırmamı söyledi. Annem hasta değildi ama öğretmene, “Annem hasta, gelemiyor,” dedim; anneme öğretmenin notunu iletmedim.

Bir keresinde de, “Bak, babana söylerim haberin olsun!” dedi.

Aman sakın haa! Babam duymasın! Çok kızar. O beni, “Akıllı kızım! Çalışkan kızım!” diye sever.

O gün okulda kendimi çok garip hissettim. Hiç böyle olmamıştım. Sanki bir hayalete dönüşmüşüm de ayaklarım yere basmadan, kayarak yürüyormuşum gibi... Eve dönerken yol boyunca, her zamanki gibi kaybolmuş numaraları yaparak ablamın yüreğini hoplatmayı canım istemedi. Tüm yapraklarını dökmüş bir saksı ağacı gibi suskun ve neşesizdim.

– Bu kızın nesi var böyle?

Evdekiler, sessiz ve uslu durduğumda, hep hasta olduğumu düşünürler. O defa da öyle oldu.

Doktor önce karnımı mıncıkladı, kulağımı çekti, ağzımı açıp dilimi kurcaladı. Sonra, başımda bekleyen anneme dönüp:

– Ağır bir hastalık bu, dedi. Difteri... Üstelik bulaşıcı... On gün evde yatması gerekiyor.

Benim yerimde Nazlı ya da Filiz olsa, hemencecik üzülüp ağlardı. Derya da ağlardı. Ben? Ben, sevincimden uçmak üzereydim! On gün tatil ha! On gün boyunca daracık bir sırada oturup öğretmenin tahtaya çizdiklerini deftere geçirmek yerine, yatağıma uzanıp güzel güzel oyun oynayacaktım.

Hastalığının ilk günü, hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Sabah uyandığımda, güneş doğmayı akıl edeli çok olmuş, gökyüzünde şımarık şımarık parlıyordu.

Annem,

– Uyandın mı canım? dedi. Bir şey ister misin?

Neler istemem ki! Çikolata, şeker, leblebi, dondurma, fıstık... Annem bunları veremeyeceğini söyledi; doktor izin vermezmiş. Öyle olsun... Kızarmış ekmek, limonata, pirinç lapası da güzel.

Babam işe gitmeden önce televizyonu yatağıma yakın bir yere taşımış. Ben uyurken fark etmemişim bile. Uzaktan kumandayı da baş ucuma koymuş. Yaşasın, bugün televizyonun tek komutanı benim!

Ordan oraya kanalları değiştirip durdum. İnsanlar bir masanın çevresinde yan yana oturup hızlı hızlı bir şeyler anlatıyorlar. Çok can sıkıcı! Hiç tanımadığım şarkıcılar şarkı söylüyorlar. I-ıh, şarkılarını hiç beğenmedim. Bazı kanallarda da film başlamış. Amaaan, şimdi filme takılısam, sonuna kadar izlemem gerekecek. Ya üzücü bir konu olursa... Hele bir de korkutucuysa!.. Aman aman kalsın! Zaten ben oyun oynamak istiyorum...

Yazmak çocukluğundan bu yana en büyük tutkusunu olmuş Aytül Akal'ın. Kitaptaki öyküler bu inanılmaz serüvenin gizlerini açıyor okurlarına.

Aile ve arkadaşlık ilişkileri, okul, ev ve günlük yaşam hakkındaki öyküler karşılaşılan sorunlarla daha kolay başa çıkmayı sağlayacak bir bakışla, anlamlı bir geziye davet ediyor okurlarını.

Akal'ın çok sevdiği çocuk okurları için içtenlikle anlattığı öykülerin dünyasına girmeye hazır mısınız?

OKUMAYI SEVİYORUM DİZİSİ

BABAM DUYMASIN

978-9944-69-960-0

9 789944 699600

www.tudem.com